

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: C. I.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2005, č. j. 6 Az 44/2004 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 20. 7. 2004, č. j. OAM - 1346/LE - 11 - 07 - 2002, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu a o nevtažení překážky vycestování. Žalobce namítl porušení ustanovení § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, (správní řád), a dále porušení ustanovení § 14 a § 91 zákona o azylu. Uvedl, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona

o azylu, a dále podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. Žalobce ve svém rozsáhlém podání uvedl, že splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu spatřuje ve svém onemocnění AIDS, pro které byl několikrát hospitalizován v nemocnici a bez kvalitní lékařské péče by již nežil. Léčení této nemoci je finančně náročné, v České republice je pak bezplatné, zatímco v jeho vlasti by byl potřebný rozsah lékařské péče pro něj nedostupný. K překážkám vycestování uvedl, že jeho vycestování by bylo v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V této souvislosti se dovolával rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, který se zabýval otázkou setrvání občana státu S. K. a. N. ve Velké Británii z důvodu, že v zemi jeho původu není zaručena adekvátní péče o pacienty postižené nemocí AIDS; tento případ považuje za takřka podobný se svým případem a dovozuje porušení ust. § 3 správního řádu správním orgánem, když se tento nezabýval možným použitím článku 3 Úmluvy na případ žalobce. Dále namítal rozpor žalobou napadeného rozhodnutí v otázce překážek vycestování i s článkem 8 Úmluvy, protože v České republice má manželku, žije zde řadu let, veškerý soukromý a rodinný život se odehrává tady. Žalobce dovozoval, že v jeho případě žalovaný aplikoval toliko zákon o azylu (nikoliv uváděnou Úmluvu), a to chybně, neboť ho neaplikoval v souladu s výkladovými pravidly mezinárodního práva. Žalobce je vzhledem k uvedenému přesvědčen, že v rozhodnutí správního orgánu nebyla zohledněna jeho kritická životní situace, a to že je vážně nemocen, a žádá proto o udělení azylu z humanitárních důvodů. Rovněž je přesvědčen, že se na něj vztahuje překážka vycestování. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 2. 2005, č. j. 6 Az 44/2004 – 31, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 15. 6. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 8. 6. 2005, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě 15. 6. 2005 a doručena městskému soudu dne 17. 6. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil stížnostní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v kasační stížnosti nejdříve provádí resumé toho, co uvedl v žalobě, a to že v žalobě namítl porušení ustanovení § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu a § 14 a § 91 zákona o azylu. Splnění podmínek k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je patrné pro jeho onemocnění AIDS s odkazem na důvodovou zprávu, podle níž má být humanitární azyl poskytován zejména starým a nemocným. Vycestování by bylo v rozporu s Úmluvou z roku 1950 a odkazuje na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a sporu S. K. a. N. ve Velké Británii, kde je konstatováno, že v zemi jeho původu není zaručena adekvátní péče o pacienty postižené nemocí AIDS. V otázkách překážek vycestování odkazuje na čl. 8 Úmluvy a skutečnost, že v ČR má manželku a žije zde řadu let. Žalovaný měl aplikovat zákon o azylu (ne Úmluvu), a to ještě chybně, neboť ho neaplikoval v souladu s výkladovými pravidly

mezinárodního práva. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné s odkazem na své rozhodnutí ze dne 16. 10. 2000, kterým byla žalobci přiznána překážka vycestování. Následuje resumé skutkových zjištění, k nimž dospěl příslušný Městský soud v Praze, který o žalobě rozhodoval – opět toliko cituje, co je uvedeno v odůvodnění kasační stížnosti napadeného rozsudku. V této souvislosti stěžovatel uvádí, že podle něho nelze dojít k závěru, že by stěžovateli v zemi původu byla poskytnuta stejná péče, jako uváděným 15-ti tisícům lidí, kteří jsou součástí programu HIV a AIDS, a to už jenom proto, že celkový počet nemocných několikanásobně přesahuje správním orgánem a soudem uváděný počet nemocných. Celková dotace sice činí 80 % z cen léků, ale je podle jeho názoru třeba vzít v potaz celkovou životní úroveň v zemi, kde zbývajících 10 USD nemusí být pro všechny dosažitelná, nehledě k tomu, že činí-li 10 USD 20 % z celkové ceny léků, jedná se o cenu 50 USD všech léků za měsíc, což v porovnání se standardní cenou léků poskytovaných v ČR činí stěží 3 %, a proto lze důvodně pochybovat o kvalitě těchto léků a léčby onemocnění HIV a AIDS v zemi původu žadatele vůbec. Dále namítá, že se soud vůbec nevypořádal s námitkou rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a sporu S. K. a. N. ve Velké Británii. Rovněž namítá, že bylo-li již jednou rozhodnuto o vztažení překážky vycestování a okolnosti udělení se nezměnily, naopak přispělo k nim onemocnění žadatele o azyl, nemělo o nich být rozhodováno. Stěžovatel uzavírá, že kasační stížnost podává z důvodů tvrzené nezákonnosti, která spočívá v nesprávném posouzení právní otázky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a současně pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a dále pro nedostatek důvodů rozhodnutí, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí městského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí. Stěžovatelova tvrzení zpochybňující péči o nemocné HIV a AIDS v zemi jeho původu, jakož i dosažitelnost této péče pro obyvatelstvo, považuje za pouhý názor stěžovatele. Tvrzení stěžovatele, že se u něho nezměnily podmínky týkající se vztažení překážky vycestování, jež byla v jeho případě shledána v prvním azylovém řízení ve vydaném správním rozhodnutí ze dne 16. 10. 2000, žalovaný odmítá s tím, že v novém řízení je správní orgán v souladu se zákonem o azylu povinen otázku existence překážky vycestování znovu posoudit na základě skutkových zjištění a rozhodnout. K námitce, že se soud vůbec nevypořádal s námitkou týkající se rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a sporu S. K. a. N. ve Velké Británii, odkazuje žalovaný na stranu 8 rozsudku, kde je k věci učiněn jednoznačný závěr, a to že onemocnění HIV/AIDS není automaticky důvodem pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu ani důvodem pro konstatování překážky vycestování podle § 91 tohoto zákona, rozhodné jsou osobní poměry žadatele o azyl a situace v zemi jeho původu. Obě hlediska byla posouzena v souladu se zákonem o azylu i s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Pobyt na území České republiky ve vztahu k namítané ochraně rodinného života a jednoty rodiny za situace, kdy stěžovatelova manželka je českou státní příslušnicí, lze řešit v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nikoliv v režimu zákona o azylu ani žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žalovaný kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že městský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Městský soud v Praze právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze správně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, a že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatele se Městský soud v Praze náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal a Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje se závěry, k jakým městský soud dospěl.

Námitka, že stěžovateli měl být kvůli jeho závažnému zdravotnímu stavu udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, je nedůvodná. V této souvislosti Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle citovaného ustanovení zákona nemá žadatel o azyl subjektivní právo a správní orgán o tomto rozhoduje v rámci správního uvážení, a v tomto směru se plně ztotožňuje se závěrem,

jež učinil ve vztahu k této námitce městský soud. Stěžovatelem uváděné závažné zdravotní potíže nebyly zpochybňovány, avšak tyto nejsou důvodem zvláštního zřetele hodným pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Rovněž námitka, že na stěžovatele měla být vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, a to za situace, kdy v předchozím rozhodnutí žalovaný rozhodl o vztažení překážky vycestování, je nedůvodná, neboť správní orgán ve smyslu platné právní úpravy v novém rozhodnutí zohlednil skutkové a právní okolnosti v době svého rozhodování, tak jak mu tuto povinnost zákon ukládá; předchozím rozhodnutím vázán není.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Městský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu